

הקדמה

ספר זה מבוסס על סיפור אמת, * סיפור חיי. לכל אדם בעולם יש את סיפור חייו, וכהגדרת חז"ל כל אדם הוא עולם בפני עצמו הנקרא "עולם קטן". בתוך אותו העולם הקטן נמצאת ההשגחה הפרטית שלו, וביום שהאדם מגלה את השגחתו הפרטית הוא יכול לשחזר את חייו אחורה מתחילתם ולוודא שהכול היה בהשגחה.

כאן סיפורי מתחיל, והריהו סיפור שלא נגמר.

* כל השמות בספר הם שמות בדויים.

פרק ראשון:

חינוך לנער על פי דרכו

שמי איתמר, נולדתי וגדלתי ביישוב במרכז הארץ. ילד למשפחה חילונית טיפוסית, ליברלית ופתוחה. הוריי אהבו מאוד לטייל בארץ, ומשכך אנו, הילדים, שאבנו את אהבת הארץ. אין מקום בארץ-ישראל שלא ביקרנו בו. להוריי היה אוהל משפחתי גדול, וכך כל סוף שבוע כמעט באופן קבוע פקדנו מקום אחר בארץ, מצפונה ועד דרומה. אני זוכר כי במהלך הנסיעות הקשבתי לשירי שירי ארץ ישראל הישנה והטובה ששר אריק איינשטיין, הבטתי כל הדרך מהחלון וצילמתי לי זיכרונות: אני זוכר את ריחות ההדרים בשני צידי הדרך, השרון הייתה אז מלאה פרדסים ועצי הדר, הדיונות הצהובות של הדרום עם שקיעת החמה ופריחת החצבים ואימי שתמיד אמרה לנו

- "הביטו וראו את החצבים בדרך, כמה הם יפים".

השגחה פרטית

אין לי מושג איך נסענו במכוניות ישנות שכאלה וללא מזגנים, איך המכוניות האלו טיפסו על הגלבו, איך היה להורים שלי אומץ לנסוע איתן לסיני. היום אם אין מזגן באוטו גם נסיעה לעבודה אינה בגדר האפשר. כנראה שהיו אלה זמנים שונים, זמנים בהם היופי והנוחות לא היו חשובים – אלא הלב. הלב הוא זה שפעם באנשים, ולכן לא היה אכפת אפילו לנסוע ב"סוסיתא" או ב"פרינק", כי היה לב. וכשיש לב הכול אפשרי, גם לרדת לאילת עם סוס ועגלה.

אנחנו ארבעה אחים, שלושה בנים ובת אחת. כייף היה לגדול במשפחה כמו שלי. דבר ראשון: דמוקרטיה. לכל אחד הייתה דעה משלו, כמובן שלא הייתה לנו זכות בחירה, אבל מכיוון שאנחנו משפחה פתוחה וליברלית הייתה לנו אפשרות לומר את דעתנו. אימי, שתחיה, הצביעה מר"צ, אבי לעומתה היה מערכניק (אז עוד קראו לזה "אמת", כמה אמת היה בזה אני לא ראיתי), אחי הגדול היה "ליכוד" ואני "מולדת" (גנדי ז"ל). ככה גדלנו כמשפחה חמה ואוהבת.

בית הספר היסודי "הרצל" שבו למדתי היה קרוב לשכונתי, ובו חונכתי לציונות ואהבת הארץ וש"טוב למות בעד ארצנו". מבחינה עקרונית אני שלם עם משפט זה, השאלה היא רק מי המנהיג שבשבילו אני מוכן

השגחה פרטית

למות היום. האם הציונות של היום היא כסף ו"האח הגדול"? האם נגמר עידן הציונות? ואולי אנו לא יודעים מהי ציונות לשמה?

אפשר לומר שתלמיד מצטיין לא הייתי מכיוון שאת ה"ריטליין" עדיין לא רקחו. אני שאהבתי לחלום ודאי הייתי מאובחן כבעל הפרעת קשב וריכוז איומה.

כך עוברות להן שמונה שנים שבהן אני גדל בתוך החברה, מפלס את הדרך בדרכי שלי, אולי לא תלמיד מצטיין אך בדרך ומצחיק מהשורה הראשונה. אז לא הפריע לי לזנוח קצת את הלימודים.

בתקופת בית הספר היסודי החברים מתחלקים לשניים: החברים של בית הספר המכונים "חברי הכיתה", והחברים של השכונה המכונים "החברים של אחר הצהריים". היום במבט לאחור אני חושב שלחברים של אחר הצהריים הייתה השפעה חזקה יותר על חיי, מכיוון שהיו אלה חברויות ללא מסגרת. כשאין מסגרת ההתרחשויות עושות רושם גדול יותר בחיי הנער.

אחד מחברי הקרובים מהשכונה, גדול ממני בשנה, למד בפנימייה חקלאית. בכל פעם שחזר הביתה לשכונה סיפר לי חוויות על מעלליו

השגחה פרטית

בפנימייה ועל החיים שם. רציתי להישאר קרוב אליו ובין היתר לרכב על סוסים, לחלוב פרות ולקטוף אבוקדו. כנראה שרציתי שינוי בחיים שלי. כבר בתור ילד הבנתי שמשעמם לי בשגרה רגילה של בית ספר ולימודים, רציתי יותר טבע, ושאפתי לשלב בין שניהם.

כך בסוף כיתה ח' החלטתי שאני רוצה ללכת לאותה פנימייה. הוריי שמעו את הבשורה וקבעו:

- "בשום פנים ואופן לא! אתה לא הולך לשום פנימייה".
- "מה קרה? עשינו לך משהו רע?".
- "מה השכנים יגידו? שלא טוב לך בבית? הכול אנחנו עושים בשבילך ואתה רוצה לעזוב", כך אימי אמרה.
- "מה אכפת לי מהשכנים. אני רוצה ללכת לפנימייה, אני רוצה לרכב על סוסים, אני רוצה להיות עם דוד מהקומה הראשונה", כך עניתי לה.
- "אנחנו אמרנו לא! ודי", הם התעקשו.

לא קיבלתי את החלטתם, מרדתי ובכיתי במשך חודשים. לבסוף הוריי השתכנעו והלכנו לראות את הפנימייה. פנימיית "הכפר הירוק" שוכנת